

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

Vt pro alijs orandum sit. 44

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

LIBER I.

tur modo in nobis sentire mereamur, quod fuit in Christo Iesu, studeamus nos illi conformare. In spiritu quidem, quatenus semper habeamus liberum ac eleuatum spiritū & cum Deo vnitū. In anima vero, quatenus semper habeamus animam bene ordinatam in omni virtute, secundum animā Christi. In corpore autem, quatenus illud secundū opera Christi in omni modestia regamus. Quando autē eadem hæc omnibus hominibus ex corde fauemus, eosq; similiter vnū fore cū Deo, in spiritu, in aīa, & in corpore desideramus, & vnicuique ad hoc pro posse auxiliamur, in orationibus, & bis & operibus nostris, tūc sane diligimus proximum nostrū sicut nos ipsos.

Qualiter nos cum Deo vnire debeamus, quando pro proximis nostris orare volumus. Cap. XLIII.

Porro, quādo pro proximis nostris orare intendimus, primo nos interius cum Deo vnire debemus in secretis sanctis sanctorū, quæ nullus præter summum sacerdotem ingredi potest, id est, præter spiritū, qui est suprema pars animæ. Et in illa vnione Deo nos ipsos totaliter offerre debemus in hostiam laudis, & in viuum sacrificium igni amoris sui concremandum, ita vt in nobis ipsis penitus annihilemur ab omni illo quod Deus nō est, quatenus sic idem omnipotens Deus absq; impedimento nobis vti possit, quomodo tunc vti potuit cum necdum creati essemus. Tūc namq; in sua erat potestate facere de nobis, quicquid ipse vellet. Fecit autem nos ad superioris similitudinem, quatenus ipse nobis vti possit in seipso, & nos sua bonitate fruere.

I Hoc

MARGARITAE EVANG.

Hoc ipsum igitur, quod sumus, abnegare debemus, ut denuo Deus taliter nobis uti possit, & absque impedimento operari in nobis, ac de nobis facere, quicquid ipse voluerit. Porro, in hac unione Deum pro necessarijs orare debemus, ipsumque deprecari, quatenus omnes homines ita secum unire dignetur, quomodo nos ipsi unti sumus, & singulis in ipsorum necessitatibus coelestis auxilij dexteram praetendere, talesque eos efficere, quales nos ab ipso fieri iam ante petuimus, sicque dicemus: **O** amabilissime domine Deus meus, ex quo per diuinitatem tuam & in me & in cunctis modo hominibus existis, digueris eos unire tibi, & ita eos tecum unum efficere, sicut nos unum sumus: & quicquid in eis est, quod tibi obstaculum praebet, ab eis clementer expelle. Omnia vero quibus indigent, et quae tuae sunt placita bonitati, ipsis largiri digneris, illis maxime, quibus amplius sunt necessaria. Et hoc pacto oramus pro proximis nostris supremo, amorosissimo et nobilissimo modo, quo fieri possit, & nos ipsi liberi & nullatenus impediti in Deo permanemus. Quando vero pro aliquo oraturi nos ipsos cum Deo non unimus, sed circa causam atque negocium illud, pro quo rogare intendimus, multum occupamur, imagines inde concipiendo, tunc procul dubio oratione quaquam est ita deuota & proficua, & nos ipsi per imagines susceptas amplius impedimur distrahimurque. **E**odem modo pro animabus in purgatorio existentibus orare debemus, ut dominus illis per amarissimam passionem suam indulgere dignetur, quicquid contra precepta Dei & sanctae ecclesiae admiserunt, & in quocunque

negli

LIBER I.

negligentes fuere, dicendo hoc modo: O benedictus Deus, digneris ista sic suscipere, ac si ipsi ea realiter fecissent, & ista plene cognouissent, atque in tua presentia digne semper ambulassent, tibi que interius vniti fuissent: & dona eis requiem sempiternam. Quia tu ipse es requies, pax et fructio omnium spirituum beatorum. Et lux perpetua, quæ in ipsis est, luceat eis, quæ lux tu ipse es, quam ipsi in sese obfuscarunt, & te nequam rite cognouerunt. Quod iam continue eos remordet, arguit & torquet, donec te perfecte cognoscant. Eia ergo piissime domine transradiet eos lux diuinitatis tuæ, quatenus tormenta omnia nihil eis noceant, neque eos crucient, neque vllus eis appropinquare spiritus immundus præsumat, sic (inquam) transradiet eos, quemadmodum sanctissimam animam tuam transradiabat, quando ipsa e sacratissimo corpore tuo emigrabat. Qua luce spiritus imundos omni virtute ac potestate priuabas, & portas inferni confringebas, & per virtutem diuinitatis tuæ, omnes inde tuorum amicorum animas liberabas. Ita quæso domine & nunc omnium fidelium defunctorum animas consolari & liberare digneris, idque per acerbissimam passionem tuam, & per maximam illam angustiam & derelictionem, in quibus erat nobilissima anima tua in hora mortis tuæ, quædo ipsa de sacratissimo corpore tuo migratura erat, per quæ mortem tuam omnem inimici virtutem dissipasti, ita vt in hora mortis nra nullam in nos potestatem habeat, et neque appropinquare tunc nobis neque terrere nos audeat, nisi quantum nos ipsi per confessionem & contritionem, & per amarissimam passionem tuam et sacramentorum

l ij perce-

MARGARITAE EVANG.

perceptionē expiare neglexerimus. Oro igit̃ bonitātē tuā, o benedicte Deus, quatenus per illam terribilē mortis tuæ horā, quā pro me ex amore sustinuiſti, pauperem ac peccatricem animam meam in hora mortis meæ ab omni terrore liberare digneris. ¶ Deniq; quando aliquis forte implorat ſiue petit a nobis auxiliū, nequāq; præ cogitare debemus, dicentes: Ecce hoc vel illud faciam ſiue dicam. Ipſe nanq; dñs ait: Ego dabo vobis os et ſapientiam, cui non poterunt reſiſtere & contradicere omnes aduerſarij veſtri. Debe- mus autem nos introrſum conuertere dicendo: O benedicte Deus, dignare per me hoc vel illud taliter agere ſiue loqui, ſicut tibi magis eſt hono- rificum, atq; illis hominibus magis expediens ac neceſſarium. Qui enim per aſinā Balaam lo- qui dignatus es, etiā per me loqui non dedigne- ris. Et tunc pius dominus gratiam nobis copio- ſam infundet, atq; taliter per nos loquetur, unde proximus noſter conſolationem accipiat, & in dño cōfortetur. Interim vero ab intra Dei in- ſpirationem obſeruare debemus, vt ſciamus ſi ei placet vt vltcrius loquamur, vel potius ſileā- mus. ¶ Poſtquam vero ea, quæ dicere voleba- mus, iam ſufficienter diximus, ilico nos intror- ſum conuertamus, dicēdo: O benedicte Deus, ſi bene locutus ſum, tu illud per me feciſti, & tibi inde laus ſit et honor. Si vero male locutus ſum, ego ipſe ſum, qui hoc feci, idq; tu mihi clemen- ter indulgeas oro. Porro, quicqd tu per me locu- tus es, etiā in me operari digneris, meq; beni- gne adiuues, vt quæ verbis dixi, vita ac mori- bus exprimam, atque in illo, cui modo locutus ſum, tu quoque loqui digneris, & quæ audiuit,
in ipſo

LIBER I.

in ipso conserues. Quando enim certo credimus,
& scimus nos ea nequaquā loqui nec loqui pos-
se, tūc ob amorem eius secure illa & absque no-
stro impedimento loqui possumus, semper ta-
men cum humili quadam verecundia, & prou-
da sapientia.

Qualiter in operibus nostris semp in Deo
simplices pmanere debeamus. Ca. XLV.

Diximus iam qualiter in orationibus ac lo-
cutionibus nostris absq; impedimento in
Deo semper manere possimus, consequen-
ter iam dicendum est, qualiter in operibus quo-
que nostris semper in Deo simplices permanere
debeamus. Cum igitur Deus sit simplex, & ope-
retur multipliciter, & nihilo minus in cūctis ope-
ribus suis in quadam immobili quiete permane-
at, cumq; nos quandā Dei similitudinem habea-
mus, niti ad hoc debemus, vt vniuersa opera no-
stra, q̄ facere tenemur, & quæ obedientia iniun-
git, fideliter exequamur, absq; tamen sollicitudi-
ne & multiplicitate cordis, fugiterq; ante ocu-
los Deū, propter quē omnia facimus, magis q̄
ipsa opera, quæ facimus, habere conabimur, &
custodire atq; seruare semper liberā cordis intro-
uersionē, & internā spiritus quietē. Qui enim in-
terius cōuersari nouit & exteriora non curare, il-
le tempus nō requirit, neq; locum ad deuota ha-
bendū exercitia aut liberam introuersionē. Sem-
per em̄ videt interioribus oculis cordis Deū deo-
rum in Sion. Et in hac simplici in interiora intro-
uersione occulta illa semita inuenitur, pro qua tā
multi longius discurrunt, & hic diues ille thesau-
rus obrinetur, pro quo multi duos ac graues pœ-

I iij niten-